

Werk

Titel: Ad Emin. et Rev. principem Carolvm S. R. E. Card. Rossettv[m] Episcopvm faventivn

Jahr: 1646

Kollektion: Zoologica

Digitalisiert: Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen

Werk Id: PPN367611805

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PPN367611805>

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=367611805>

LOG Id: LOG_0126

LOG Titel: De Caprimugo. Cap. IX.

LOG Typ: chapter

Übergeordnetes Werk

Werk Id: PPN367611716

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PPN367611716>

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=367611716>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

¹⁰ Superstitionis mali superstitionis remedium augator Kranides adserit, & fabulosus scriptor; si viramq. inquit, oculum biang extraxeris allegaveris q. viri q. brachio in purpureo panno, abiges omnem timorem nocturnum, & Strix, quæ necat infantes, & parvibus infidatur, & omnes a demoni fugient.

DE CAPRIMVLGO. Cap. IX.

C Aprimulgum, et si specie à reliquis admodum differat, non temerè tamen nocturnis ac censimus Hoc enim cum illis commune habet, quod interdu parum clare, aut ferè nihil videat, qua res in nocturnis præcipue considerationis est, & quod potissimum suas actiones, vt volatū, rapinam, capraturum suctum, haud secùs atque illæ nocte exercet. Natura vero & forma reliquis nocturnis dissimilissimus, & Cuculo, quam Noctuæ similius, ultimum 20 inter has locum meretur.

Æ Q V I V O C A.

D Iuersa ab hac avis est Aegithalus, quam Latinè Parum dicimus. Aliquitamen nominis vicinitate decepti, cum Aegothela, eum, id est, cum Caprimulgo confundunt. Nam a Aristophanis Scholia festes, Aegithalus, inquit, Accipitris species est, & rationem a 21 nominis, quæ Aegotelæ conuenit, subiungit.

S Y N O N I M A.

C Aprimulgus Græcè Αἰγιθαλης παταρός ζειράς τιθηλαικής, quod capram sugat. Apud 30 Latinos similiter Caprimulgus nōmē a mulgedis capris inuenit. Noitrates cum Calanus & e cabotto indigitant, fortassis quod busones, quos bottos vocant, calcare suu conculcare, aut pedibus prehendere, & subigere soleat. a Bellonius eam auem purat, quam Galli Fresay vel Effraye nuncupant, quam recte, ignoro. Alibi Aluconis quandam speciem pro Gallobovio. rum Fresaye, siue Effraye exhibet, neq. unico, aut simplici errore, cum iam ex eadē Caprimulgum, & antea Strigem fecerit, atq. ita ex triplici avium genere unum componit. Quantum enim 35 Strix à Caprimulgo differat, utriusq. descriptio demonstrat. Normanni, alitem eam nocturnam Bellonij Fresaiam videntur vocare, quam nos capite de Strige depinximus. Videlut tamen post errorrem suum Bellonius agnouisse Caprimulgū, cum visum eum a se in Creta veris lvs notis detingat, & genuinā eius ad Ornithologum conenam aliquando miserit. Verū n non debebat ver. à Capris. 40 nacula saltem voces igno rare. Si enim verumerat priorem illā nocturnam, quæ Aluconis vi. mulgo differt species, à Gallis suis Fresaye siue Effraye appellari, quomodo, inquit alibi, verum Capri. primulgum in Creta, qui Cuculo similis est, eisdem ob horribilem vocem codem nomine veni- ferti. Fre- 45 primulgus in Creta, qui Cuculo similis est, eisdem ob horribilem vocem codem nomine veni- fera Norma? At fieri potest, vt similis utriusq. vox ipsiis imposuerit. Germani nomen Caprimulgo pro- manorum prium non habere videntur, forsitan quod hæc avis apud eos aut rara inuenito, aut nulla sit. Tur qualis. serus tamen ex veteri cuiusdam opilionis Helueri relatu Paphos eos, id est, sacerdotes lin- gua sua vocari autumat. Verū ridiculi nominis quænam ratio assignari possit, non video.

D E S C R I P T I O.

C Aprimulgus (inquit a Aristoteles) avis mōtana est magnitudine paulò maior, quam Merula, 30. H. c. la, minor, quam Cuculus. b Plinius grandioris Merula aspectu esse tradit, c Bellonius tam 30. colore, quam magnitudine fermè Cuculum eum repræsentare etiam affirmat. Hic, cu b L. 10. c. ius nos imaginem exhibemus, vndiquaq. nullis reclamantibus notis, illi, quem Aristoteles, & 40. Plinius describunt, respondet. Est enim non tantum reuerat Cuculo paulò minor, sed, præterea c Li. 2. c. ita illi similis, vt Cuculum iures, nisi insutata pedum, crurumq. exilitas & breuitas, & diuersa co 36. structio obstaret. Ab extremo rostro ad vitinam caudam dorantem, & pollucem longus est. Magis ut Rostro perquam exiguo, si reliquo corpori & capiti compares, vix Passerino maiore, nigro, ni- do. hil aut modicum aduncio, plumulis gracillimis, tanquam pilis quibusdam superne ad nares, & in Rostrum. fernè sub mento seu baibula. Caput vertice longo est, ac compresso. Oculi grandes admodum Caput. iris, pupilla prosum nigrae rarissimo exemplo, nisi id ob ætatem, quæ tenerior fuisse videtur, ac Oculi. cedat, vt in Colubis Accipitribusue fieri videmus, quorum oculi primùm nigerrimi toti, ætate

10 incremente paulatim nigro, glauco, aliud distinguuntur. Quæ totum corpus vestitum plumæ, medio iuxta calami ductum vtrinque nigrae, extremo apice albae, cætera leucophaæ sunt, quare Accipitrinae speciem præferre videtur. Remiges alarum tantum nigrae, maculis subluteis interstinctæ. Tegetes in primo, aut altero ordine per transuersas alas maculam albam ducunt. Gula, pectus, venterque tota ferrugineo colore diluto & notulis seu lineolis fuscis haud continuis, transversis, vti in Accipitribus quibusdam resperguntur. Cauda perinde arct. Accipitribus, & nocturnis nonnullis rapacibus, pari ex intervallo, nunc nigris, nunc ferrugineis maculis vicissim exornata, quam remiges longissima binum, aut tenuorum ferè digitorum spatio superant. Femora, cruscula, & pediculi adeo exigua, tenuia, brevia, ut nullam euidem norim etiam ex minoribus, cui hac omnia minora sint, una excepta Hyrundine apode, non quod pedes non habeat, sed quod admodum exiguo. ^{d H. 1. c. 1} Aristotelis sic dicta. Color tibiarum, & peduncularum ferrugineus est. Digihi terni ante, retrò unicus, contrâ atq. in Cuculo, cui vtrinq. bini, vti Picias. ^{c 2. Orig. cap 7.} Ptis tacis, & nocturnis non auritis. Quod e Isidorus magoam esse Aegothelam tradit, absolute versu nō est, nisi comparatione ad cinniores auicinas, vti Passeres, & similes. At minimè nihil est, quod rostro cum lato esse dicat, quod tamen non de rostello ipso, quod exiguum, si cætego corpori conferas, & vix Passero maius habet, sed de oris hiatu intelligendū est, quem, reuera in maximam amplitudinem, diducit. Ornithologus in appendice sua, quam post edidit, pulcherissimā hanc iconē pro Caprimulgus exhibet, noctis in eo potissimum dissimilem, quod rostrum adūcum habeat, & tibias pluviis obuestiras. Verum nūm Caprimulgus sit, mihi minimè constat.

V I S V S.

CAPRIMVLGV M⁴ Plinius absolute visu carere interdiu tradit, & nocturnum futem ^{a L. 10. c.} vocat. ^b Aristoteles non omnino visione priuat, sed clara tantum, cum inquit. ^{P. 40.} rum clarè interdiu videt, sed noctū per spicax est. Vnde tunc ad furtu sua committenda ^{b 9. Hist. 6. 30.} actior, & promptior est.

V O X.

a L. 2. de
aut. c. 5.

P Etrus Bellonius Caprimulgos afferit à se in Creta visos, noctù per urbes volitantes, clamore adeò horribili, ut etiam audientibus pauorem incuriant. Is forte non absimilis, erat querula Bubonum aut Vlularum voci. Vnde Gallos suos Fresayos, sive Effrayas esse iudicasse ait, quæ vel ipso metu authore avis nocturnæ species sunt, & quantum figura, & descriptio eorum docent, ex Aluconum genere, & Vlula flammeata Ornithologo.

L O C V S.

29.b.c.30

A Vis, inquit a Aristoteles, montana est. Vetus eiusdem interpres, vt quidam citant, etiam inter lapides eum degere inter diu ait; Bellonius nidiificare inter rupes montium circa mare in Creta testatur. Cum enim illic capras suas in montibus incolæ pascantur, & ne nocte quidem stabulorum includant, itaq. paratus semper, & vicinum habent laitis caprilli pabulum. Et quem nos delineatum damus in montanis agri Bononiensis natum asserbant rustici, & in stabulo caprino captum. Romæ eos sæpè a pastoribus reprehendi Petrus Gyllius retulit. Isidorus, & Albertus Aegothelan auem peregrinam faciunt, quæ in Oriente reperiatur, sibi nempe incognitam. Ego equidem aut in Gallia, aut Germania eam vix inueni credo.

G E N E R A T I O.

29.b.c.30

A Egothelas (authore a Aristotele) parit oua duo, aut tria cum plurima. Nidulari nonnulli quam humi perhibetur, in quo oua Columbinis paria, ut plurimum bina, ipse fouet, secus ac adulter Cuculus.

V I C T V S.

P Linius furet nocturnos Caprimulgos vocat, quia, vt idem inquit, intrans patitorum fabula, caprarumq. vberibus aduolant, proprie fuctum lactis, qua iniuria vber emorisur caprisq. cestas, quas ita malfere, oboritur. Quinimò non solum excæcari capras, arescentibus vberibus, sed & ipsas extingui, quorundam opinio est. In Creta uero alijsq. regionibus, vbi moris non est pecus stabulis noctù includere, capras etiam in montibus, quibus, & ipsi hac de causa gaudent, de nocte emulgent.

Finis Libri Octauii.

